

Asia C-370/24 [Nastolo] ⁱ

Ennakkoratkaisupyyntö

Jättämispäivä:

23.5.2024

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin:

Tribunale ordinario di Lodi (Italia)

Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

20.5.2024

Kantaja:

AT

Vastaaja:

CT

[– –]

TRIBUNALE ORDINARIO DI LODI

ENSIMMÄINEN SIVILIASIOITA KÄSITTELEVÄ JAOSTO

..*.*

Tutkintatuomari [– –]

[– –] on tehnyt asiassa [– –], jonka on pannut vireille

AT [– –]

(kantajana)

vastaan

ⁱ Tämän asian nimi on kuvitteellinen nimi. Se ei vastaa oikeudenkäynnin minkään asianosaisen todellista nimeä.

CT, [– –] joka on Fondo di Garanzia per le Vittime della Stradan nimeämä yritys [– –]

(vastaajana)

[– –] seuraavan

VÄLIPÄÄTÖKSEN

SEUT 267 artiklan nojalla

Unionin tuomioistuimelle esitetty tulkintaa koskeva ennakkoratkaisupyyntö

..*.*

1. Oikeudenkäynnin kohde ja asiaa koskevat tosiseikat.

AT haastoi 11.2.2022 päivätyllä haasteasiakirjalla oikeuteen HENKILÖ-3:n, joka on HENKILÖ-2:n perillinen, ja CT:n, joka on Fondo di garanzia delle vittime della stradan (liikenneonnettomuuden uhreille maksettavista korvauksista vastaava takausrahasto, jäljempänä FGVS)¹ nimeämä yritys, saadakseen korvausta vahingosta (233 076,00 euroa korkoineen ja arvonmuutoksineen), jota aiheutui 6.1.2016 seurauksena liikenneonnettomuudesta, jossa hän oli mukana.

AT väitti, että hänet oli pyydetty 6.1.2016 Lodissa kyytiin matkustajaksi ajoneuvoon (Ford Fiesta, jossa oli italialaiset rekisterikilvet [– –]) joka oli HENKILÖ-2:n käytössä.

Matkan aikana ajoneuvo joutui onnettomuuteen; onnettomuuden kulku on selvitetty Lodin paikallisen poliisin liikenneonnettomuutta koskevassa raportissa [– –]. Paikallisen poliisin edustajat, asianomistajat ja silminnäkijät kuvasivat tapahtumia seuraavasti: ajoneuvo, jolla olivat liikkeellä HENKILÖ-2 (kuljettajana) ja AT (matkustajana), ajoi toisen ajoneuvon (jota ajoi [– –] ja jonka kyydissä oli myös kaksi matkustajaa) perään [– –]. Kolarin jälkeen Ford Fiesta, jossa olivat AT ja HENKILÖ-2, osui puuhun ja lensi katolleen. AT ja HENKILÖ-2 kuljetettiin sairaalaan.

Kuljettajan todettiin olleen kokaiinin, opiaattien ja tetrahydrokannabinolin vaikutuksen alaisena. Tiedossa ei ole – eikä sillä ole missään tapauksessa merkitystäkään – mitä vaikutuksia onnettomuudella oli kuljettajan fyysiseen tilaan.

AT:n osalta kansallisen tuomioistuimen tekniseksi asiantuntijaksi nimeämä lääkäri sitä vastoin totesi, että onnettomuuden vuoksi naishenkilön fyysiselle terveydelle oli aiheutunut merkittäviä seurauksia.

¹ [– –]

Asian käsittelyyn osallistuneet paikallisen poliisin edustajat huomauttivat kertomuksessaan, että Ford Fiesta oli varastettu [– –].

Tämän vuoksi HENKILÖ-2:ta ja AT:tä vastaan aloitettiin rikosoikeudenkäynti varastetun tavaran vastaanottamisen perusteella (rikoslain 648 §); kantaja vapautettiin, koska hänen ei todettu syyllistyneen rikokseen [– –].

HENKILÖ-2 kuoli tällä välin.

Asian käsittelyn aloittamisen jälkeen oikeudenkäyntiin osallistui CT (FGVS:n nimeämänä yrityksenä), joka korosti, että korvaus olisi asetuksen (decreto legislativo) 209/05 283 §:n nojalla kuulunut vain kyydissä olleille kolmansille henkilöille, jotka olisivat olleet tietämättömiä siitä, että ajoneuvo, jossa he olivat onnettomuuden tapahtuma-aikana, oli liikkeellä laittomasti, ja muistutti Suprema Corten antamista ohjeista [– –], joiden mukaan olisi vahinkoa kärsineen kantajan tehtävänä osoittaa, että hän oli ollut ilman omaa tuottamustaan tietämätön siitä, että ajoneuvo oli liikkeellä laittomasti. Tästä syystä se vetosi siihen, että vapauttavalla rikostuomiolla ei ollut merkitystä [– –].

[– –]

[– –] *[muuta taustatietoja ja prosessuaalisia seikkoja, joilla ei ole merkitystä ennakkoratkaisukysymysten kannalta]*

[– –] Tämä tuomioistuin asetti 20.3.2024 antamallaan päätöksellä [– –] asianosaisille määräajan [– –], jonka kuluessa näiden oli jätettävä kirjallinen muistio seuraavista kysymyksistä: 1) *Onko kansallinen lainsäädäntö (yksityisistä vakuutuksista annetun lain 283 §, sellaisena kuin Suprema Corte on sitä tulkinnut) ristiriidassa kansainvälisen oikeuden (direktiivin 2009/103/EY 13 artikla) kanssa?* 2) *Täytyvätkö edellytykset tulkintaa koskevan ennakkoratkaisupyynnön esittämiseksi unionin tuomioistuimelle SEUT 267 artiklan nojalla?*

AT:n puolustus on toimittanut hyväksytyyn muistion [– –]

CT:n puolustus on toimittanut hyväksytyyn muistion [– –]

2. Asiaa koskeva Italian lainsäädäntö ja sen tulkinta oikeuskäytännössä.

Kansallisen oikeuden säännökset, joilla on merkitystä nyt käsiteltävän asian kannalta, ovat seuraavat.

Asetuksen (decreto legislativo) 209/2005 (yksityisistä vakuutuksista annettu laki) 283 §:n 1 momentissa säädetään seuraavaa: ”1. Fondo di garanzie per le vittime della strada, joka on perustettu CONSAP:iin, korvaa vahingot, joita on aiheutunut vakuuttamisvelvoitteen piiriin kuuluvien ajoneuvojen ja alusten liikennöinnistä, seuraavissa tapauksissa: (– –) d) ajoneuvo on saatettu liikenteeseen omistajan tahdon vastaisesti [– –]”.

Asetuksen (decreto legislativo) 209/2005 283 §:n 2 momentin sanamuoto on seuraava: ”Mikäli 1 momentin d kohdan tapauksessa korvaus on suoritettava vain kolmansille osapuolille, jotka eivät ole olleet kuljetettavina, ja niille, jotka ovat olleet kuljetettavina vastoin tahtoaan taikka jotka eivät ole olleet tietoisia luvattomasta käytöstä”.

Tätä sääntöä ovat tulkinneet sekä Suprema Corte [–] että asiakysymyksen ratkaisevat tuomioistuimet [–] siten, että vahinkoa kärsinyt kantaja on velvollinen osoittamaan, että ajoneuvon lainvastainen alkuperä oli tiedossa, koska se on itse korvausvaatimuksen perustana.

[–] [*Corte di cassazione oikeuskäytäntö*]

Tuomion nro 12231/2019 sanamuoto on seuraava: ”ainoa ero, joka voidaan löytää unionin säädöksen ja kansallisen oikeussäännön väliltä, on todistustaakan jako, koska unionin lainsäädännössä asetetaan tämä todistustaakka vakuutusenantajalle eikä kansallisessa lainsäädännössä ilmaista selvästi mutta annetaan kuitenkin ymmärtää, että tietämättömyys lainvastaisuudesta on vaatimuksen peruste, jonka osoittaminen on vahinkoa kärsineen vastuulla. Kun Italian lainsäätävä panee unionin oikeuden täytäntöön ja säätää vakuutusuojasta oikeussubjekteille, jotka ovat aluksi jääneet korvauksen ulkopuolelle, se ei ole voinut olla huolehtimatta tapauksista, joissa vahinkoa ei korvata kolmannelle osapuolelle, joka on ollut kyydissä vastoin tahtoaan tai on ollut tietoinen auton kuljettamisen lainvastaisuudesta. Kun vahinkoa kärsineelle on asetettu vilpittömä mieltä koskeva todistustaakka, se kuuluu tämän tuomioistuimen mielestä sen harkintavallan piiriin, joka jää valtiolle, kun se panee direktiivin täytäntöön, mutta unionin oikeudessa ja kansallisessa oikeudessa tavoiteltu päämäärä on sama, eli korvausta ei myönnetä niille, jotka tiesivät siitä, että ajoneuvo oli varastettu”.

3. Kansainvälinen oikeus.

Asiaa koskeva lainsäädäntö, jota sovelletaan ajallisesti Euroopan unionin johdetussa oikeudessa, on 16.9.2009 annettu direktiivi 2009/103/EY (EUVL L 263, s. 11).

Kyseisen direktiivin 13 artiklassa säädetään seuraavaa:

- 2 kohdan ensimmäinen alakohta, jonka sanamuoto on seuraava: ”2. Varastettujen tai väkivaltaa käyttäen haltuun otettujen ajoneuvojen kohdalla jäsenvaltiot saavat säätää, että 10 artiklan 1 kohdassa säädetty elin maksaa korvausta vakuutusenantajan sijasta tämän artiklan 1 kohdassa säädetyissä olosuhteissa.”;
- 1 kohdan ensimmäinen alakohta, jonka sanamuoto on seuraava: ”3 artiklan mukaisesti tehdyn vakuutuskirjan sisältämää sopimuslauseketta ei sovelleta liikenneonnettomuudessa vahinkoa kärsineiden kolmansien osapuolten korvausvaatimuksiin, jos

vakuutuskirjan mukaan korvaus evätään tapauksissa, joissa ajoneuvoja käyttävät tai kuljettavat: a) henkilöt, joilla ei ole nimenomaista tai muutoin annettua lupaa siihen; b) henkilöt, joilla ei ole kyseisen ajoneuvon kuljettamiseen oikeuttavaa ajokorttia; c) henkilöt, jotka ovat rikkoneet kyseisen ajoneuvon kuntoa ja turvallisuutta koskevia lakisääteisiä teknisiä vaatimuksia”;

- 1 kohdan toinen alakohta, jossa säädetään seuraavaa: ”Ensimmäisen alakohdan a alakohdassa tarkoitettua määrystä tai lauseketta voidaan kuitenkin soveltaa sellaisten henkilöiden vahingoksi, jotka ovat vapaaehtoisesti menneet vahingon tai vamman aiheuttaneeseen ajoneuvoon, jos vakuutuksenantaja voi osoittaa heidän tienneen ajoneuvon olleen varastettu”.

Tämä tuomioistuin ei ole löytänyt unionin tuomioistuimen tuomioita, jotka koskisivat nimenomaisesti direktiivin 2009/103/EY 13 artiklan tulkintaa.

Vaikka unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöä on kehitetty edellä mainitun lainsäädännön osalta (alaa koskeva ns. toinen, kolmas ja neljäs direktiivi, jotka on annettu vuosina 1984, 1990 ja 2000), siinä on kuitenkin voimassa toteamus, jonka mukaan lain säännöksiin tai sopimusehtoihin, joiden vaikutuksesta vakuutus sopimuksen sovellettavuus suljetaan pois, voidaan vedota onnettomuuden uhreja vastaan ainoastaan, jos ”vakuutuksenantaja voi osoittaa, että henkilöt, jotka ovat vapaaehtoisesti menneet vahingon aiheuttaneeseen ajoneuvoon, ovat tienneet ajoneuvon olleen varastettu” (unionin tuomioistuimen tuomio 30.6.2005, C-537/03, *Candolin*, 23 kohta; vrt. myös unionin tuomioistuimen tuomio 1.12.2011, C-442/10, *Churchill*, 35 kohta).

4. Asianosaisten lausumat ja niihin liittyvät perustelut.

[– –] Tämä tuomioistuin on kehottanut asianosaisia jättämään [– –] kirjallisen muistion seuraavista kysymyksistä: 1) *Onko kansallinen lainsäädäntö (yksityisistä vakuutuksista annetun lain 283 §, sellaisena kuin Suprema Corte on sitä tulkinnut) ristiriidassa kansainvälisen oikeuden (direktiivin 2009/103/EY 13 artikla) kanssa?* 2) *Täytyvätkö edellytykset tulkintaa koskevan ennakkoratkaisupyynnön esittämiseksi unionin tuomioistuimelle SEUT 267 artiklan nojalla.*

AT:n puolustus [– –] on väittänyt, että direktiivin 2009/103/EY 13 artikla on jo riittävän selvä siinä mielessä, että siinä asetetaan todistustaakka FGVS:lle. Hän on lisäksi vaatinut kansallisen säännöksen soveltamista jättämistä siinä tapauksessa, että se todetaan Euroopan unionin oikeuden ja kansallisen oikeuden vastaiseksi.

CT:n puolustus [– –] on vedonnut asiakysymystä ja lainmukaisuutta koskevaan kansalliseen oikeuskäytäntöön, jonka mukaan todistustaakka siitä, että ajoneuvo on hankittu varastamalla, kuuluisi kantajalle/vahinkoa kärsineelle. CT:n puolustus on todennut tässä yhteydessä, että Corte di Cassazione ei ole koskaan katsonut tapauksissa, joissa se on antanut ratkaisun kansallisen oikeussäännön

soveltamisesta – vaikka se on teoriassa siihen velvollinen SEUT 267 artiklan nojalla – että sen pitäisi esittää ennakkoratkaisupyyntö, sillä edellytyksellä, että annettu tulkinta ei olisi ollut ristiriidassa direktiivin 2009/103/EY kanssa.

5. Ennakkoratkaisupyyntön perustelut ja ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen näkemys.

Tämä tuomioistuin pitää asianmukaisena pyytää viran puolesta unionin tuomioistuimelta direktiivin 2009/103/EY 13 artiklan tulkintaa.

Vaikka se on tietoinen siitä, että kansallisen tuomioistuimen on ”tulkittava kansallista lainsäädäntöä mahdollisimman pitkälle kyseessä olevan direktiivin sanamuodon ja tarkoituksen mukaisesti direktiivillä tavoitellun tuloksen saavuttamiseksi” (ks. mm. 5.10.2004 annetun unionin tuomioistuimen tuomion sanamuoto (yhdistetyt asiat C-397/01–C-403/01, Pfeiffer, 113 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen)), sen mielestä on välttämätöntä, että unionin tuomioistuin, joka on toimielin, jonka tehtävänä on esittää täsmällinen tulkinta kansainvälisestä oikeudesta, antaa ratkaisun edellä mainitusta säännöksestä, jotta vältetään se, että kansallinen oikeuskäytäntö saattaisi vakiintua edellä mainitun näkemyksen perusteella ja että se ei ehkä sopisi yhteen kansainvälisen oikeuden kanssa.

Direktiivin 2009/103/EY 13 artiklassa sallitaan – ”saavat säätää” – jäsenvaltioiden säätävän (mitään velvoitetta tähän ei siis ole), että 10 artiklan 1 kohdassa säädetty elin maksaa korvausta varastetun ajoneuvon aiheuttaman onnettomuuden uhrille; siinä ei kuitenkaan sanota nimenomaisesti – ei direktiivin 2009/103/EY 13 artiklassa eikä edellä mainitussa 10 artiklassa – mitään siitä, että vaikka lainsäätäjät olisi säätänyt korvauksista vastaavan elimen toiminnasta, viimeksi mainitulla (tai vahinkoa kärsineellä kantajalla) olisi todistustaakka siitä, että vahinkoa kärsinyt on tiennyt liikennöinnin lainvastaisuudesta. Direktiivin 2009/103/EY 13 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa viitataan näet ainoastaan pääasialliseen tapaukseen, jossa vaatimus on esitetty vakuutusyriykselle.

Tämän tuomioistuimen mielestä on siis asianmukaista selventää, voitaisiinko siinä tapauksessa, että kansallinen lainsäätäjät on päättänyt (kuten Italiassa on tapahtunut) säätää direktiivin 2009/103/EY 10 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua korvauksesta vastaavan elimen toiminnasta, siis vahvistaa – ilman että syntyisi ristiriitaa Euroopan unionin oikeuden kanssa – todistustaakkaa koskeva järjestely, jolla asetetaan vahinkoa kärsineelle todistustaakka siitä, että hän ei ole ollut tietoinen ajoneuvon varastamisesta, vai onko direktiivin 2009/103/EY sanamuodosta kokonaisuutena tehtävä päinvastainen päätelmä.

Pyydetty ratkaisu on ilmeisen merkityksellinen tässä oikeudenkäynnissä, koska todistustaakan jaosta sen mukaan, onko asianomainen ollut tietoinen (vai ei) tavaran rikollisesta alkuperästä, aiheutuu tiettyjä seurauksia, jotka liittyvät mahdollisuuteen hyväksyä vaatimus (tai tällaisen mahdollisuuden puuttumiseen) ja siitä seuraavaan pyydetyn korvauksen suorittamiseen. Merkityksellisyyttä

koskeva vaatimus ei myöskään jää täyttymättä pelkästään sillä perusteella [–] että naishenkilö on vapautettu varastettujen tavaroiden vastaanottamista koskevista syytteistä, koska oikeussubjekti saattaa hyvin olla tietoinen tavarain lainvastaisesta alkuperästä ilman että hän on osallistunut kyseiseen rikokseen. On siis ilmeistä, että todistustaakan jaolla on ilmeisen suuri merkitys tässä ratkaistavassa asiassa samoin kuin kaikissa muissa vastaavissa tilanteissa, joita tulevaisuudessa saattaa ilmetä.

Tämä tuomioistuin [–] katsoo, että kun direktiivin säännöksiä luetaan yhdessä, tämä viittaa siihen, että direktiivin 2009/103/EY 10 artiklan 1 kohdassa tarkoitettulle elimelle (joka on Italiassa FGVS) asetetaan todistustaakka siitä, että auto on hankittu varastamalla.

Tätä puoltavat direktiivin 2009/103/EY 13 artiklan sanamuodon lisäksi seuraavat seikat:

- (i) systemaattinen tulkinta direktiivin 2009/103/EY 10 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan sanamuodosta, jonka mukaan – kun kyseessä ovat vakuuttamattomat ajoneuvot – elimen on osoitettava, että vahinkoa kärsinyt on tiennyt ajoneuvon olevan vakuuttamaton, jotta korvaus voidaan jättää maksamatta. Siten vaikuttaisi ilmeiseltä, että kansainvälisen lainsäätäjän tarkoituksena on ollut asettaa elimelle – eikä vahinkoa kärsineelle – velvollisuus esittää näyttö jokaisesta seikasta, joka estää korvauksen maksamisen, myös suhteessa tähän erityiseen oikeussubjektiin (eikä siis vain silloin, kun vastapuoli on vakuutusyrittäjä);
- (ii) direktiivin 2009/103/EY 13 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan sanamuodossa oleva viittaus saman säännöksen 1 kohtaan (”maksaa korvausta vakuutuksenantajan sijasta tämän artiklan 1 kohdassa säädetyissä olosuhteissa”);
- (iii) yleisperiaate, jonka mukaan *vulneratus ante omnia reficiendus* ja joka vaikuttaa kaikkeen kansainväliseen oikeuteen, joka koskee pakollista ajoneuvovakuutusta ja jota unionin tuomioistuin on usein käyttänyt omien tätä koskevien päätöstensä perustana (vrt. esim. unionin tuomioistuimen tuomio 1.12.2011, C-442/10, Churchill). Jos siis lain tarkoituksena on, että syyttömälle vahinkoa kärsineelle annetaan oikeudenmukainen korvaus, ei ole nähtävissä, miten viimeksi mainitulle voitaisiin asettaa velvoite osoittaa seikka (joka on lisäksi kielteinen eli ”ei tiedä”), jonka osoittaminen on miltei mahdotonta;
- (iv) Euroopan unionin oikeuden tehokkuusperiaate – joka on jäsenvaltioiden menettelyllisen autonomian tavanomainen rajoitus – jonka mukaan keinoja, jotka koskevat kansainvälisiin säädöksiin perustuvien oikeuksien suojelua, ei pidä tehdä mahdottomiksi tai suhteettoman vaikeiksi kansallisissa menettelysäännöissä (vrt. tätä koskevat unionin tuomioistuimen historialliset tuomiot 14.12.1995, C-312/93, Peterbroeck, ja 19.11.1991, C-6/90 ja

C-9/90, Francovich). Nyt käsiteltävässä asiassa vahinkoa kärsineelle myönnetyn, nimenomaisesti kansainväliseen oikeuteen perustuvan oikeuden käyttäminen voitaisiin vaarantaa vakavalla tavalla velvoitteella esittää näyttö kielteisestä seikasta, sillä sitä koskevan näytön esittäminen on ennen kaikkea miltei mahdotonta korvausta vaativalle oikeussubjektille.

Tässä mielessä sen lisäksi, että kansallisessa oikeuskäytännössä omaksuttu lähestymistapa on tämän tuomioistuimen mielestä sitomaton, se ei myöskään vaikuta lainkaan vakuuttavalta: siten nimenomaan Suprema Corten tuomioiden perustelut antavat aiheita ennakkoratkaisupyyntöön esittämiseen.

Corte di Cassazione ottaa edellä mainituissa tuomioissa, erityisesti nimenomaan tuomiossa nro 12231/2019, lähtökohdaksi kansainvälisen oikeuden ja kansallisen lainsäädännön välisen ristiriidan, minkä jälkeen se kuitenkin katsoo, että ristiriita johtuu (oikeutetusti) lainsäätäjän harkintavallasta direktiivin täytäntöönpanovaiheessa.

Vaikuttaa kuitenkin siltä, että nämä kaksi väittämää eivät voi olla voimassa samaan aikaan: joko todetaan, että unionin oikeus ja kansallinen lainsäädäntö ovat ristiriidassa keskenään, ja päädytään ratkaisemaan paradoksi tätä varten säädettyjen kriteerien perusteella (joista ensimmäinen on kansainvälisen oikeuden mukainen tulkinta, mihin liittyy välttämättömyys kääntyä unionin tuomioistuimen puoleen, jos syntyy tulkinnallista epävarmuutta), tai väitetään, että täytäntöönpanoa koskevat yksityiskohtaiset säännöt eivät sido kansallista lainsäätäjää. Tässä jälkimmäisessä tapauksessa ei ole kuitenkaan myöskään oikein tunnustaa oikeussääntöjen välistä ristiriitaa: jos todetaan, että direktiivi ei sido lainsäätäjää (eikä tuomioistuinta) todistustaakan jakamisen osalta, silloin jäsenvaltion oma itsemääräämisoikeus säilyisi koskemattomana, kun se säätää korvausvaatimusten edellytyksistä ja niihin liittyvästä todistustaakasta, ilman että kyseessä olisi edes ristiriita.

Näiden perustelujen lyhyt yhteenveto antaa aiheen todeta tarpeelliseksi, että unionin tuomioistuin antaa ratkaisun kansainvälisen oikeuden, erityisesti direktiivin 2009/103/EY 13 ja 10 artiklan, oikeasta tulkinnasta, jotta selvennetään, onko siinä tapauksessa, että korvauksista vastaaville elimille esitetään liikenneonnettomuuksien uhrien korvausvaatimuksia, korvauksen vaatijalla – vai elimellä – todistustaakka siitä, että asianomainen on ollut tietoinen ajoneuvon ottamisesta käyttöön varastamalla.

5. Kysymykset.

[–]

[–] [määräysosassa esitetyt ennakkoratkaisukysymykset]

6. Määräysosa.

Edellä esitetyistä syistä Tribunale di Lodi, joka toimii yhden tuomarin kokoonpanossa [– –]:

(A) **määrää** SEUT 267 artiklan nojalla, että Euroopan unionin tuomioistuimelle esitetään seuraavat tulkintaa koskevat ennakkoratkaisukysymykset:

1. Onko direktiivin 2009/103/EY 13 artiklaa tulkittava siten, että jos kyseessä on liikenneonnettomuus, jossa on ollut osallisena henkilö, jota on kuljetettu varkaudella käyttöön otetulla ajoneuvolla, direktiivin 2009/103/EY 10 artiklassa tarkoitetun elimen, joka vastaa korvauksesta, on osoitettava, että vahinkoa kärsinyt oli tietoinen siitä, että ajoneuvo oli otettu käyttöön varastamalla?

2. Mikäli edeltävään kysymykseen vastataan myöntävästi, onko tämä säännös tällä tavoin tulkittuna esteenä Italian oikeussäännön kaltaiselle oikeussäännölle, kun sitä tulkitaan ja sovelletaan siten, että todistustaakka kuuluu kuljetetulle ja vahinkoa kärsineelle henkilölle?

[– –] *[menettely]*

(C) **lykkää** asian käsittelyä, kunnes unionin tuomioistuin on ilmoittanut ratkaisustaan.

Lodi, 20.5.2024

[– –]